

Понеже мемоарътъ ни се раздаде вече, то и мѣстото му за обнародване мисля да е тука. Ето го този мемоаръ въ прѣводъ на български.

МЕМОАРЪ,

прѣдставенъ, въ името на българския народъ, на шестъ-
тѣхъ велики сили, покровителки на източнитѣ
християнски народи.

„Сжществува въ европейска Турция единъ
„злочестъ народъ, разпрѣснатъ въ значително
„число и отъ двѣтѣ страни на Балканитѣ.

„Пригърналъ християнството още въ деветия
„вѣкъ, българскиятъ народъ, кога побѣдителъ, кога
„подвластенъ на Византийската империя, най-послѣ,
„слѣдъ геройски борби, споменътъ на които се е
„съхранилъ и до днесъ въ народнитѣ му прѣдания,
„отстѣпи къмъ края на четирнадесетото столѣтие
„прѣдъ тържествуещето орѣжие на османцитѣ.
„Загубата на политическата независимостъ бѣше
„безъ съмнѣние едно грамадно злощастие за тоя
„народъ; завоевателитѣ му, обаче, не се забавиха
„дълго врѣме да му дадатъ да се сѣти, че той не
„е само завоеванъ, но още, че създаденото му
„състояние е състояние робско въ истинския сми-
„сълъ на думата.

„Не е възможно да си състави човѣкъ, дори
„и приблизително, идея за това, що е теглилъ